

Trampoty kocoura Toma

Michaela
Zimová

Ilustrovala
Veronika Balcarová

bambook

© Grada Publishing, a. s.
text © Michaela Zimová
ilustrace © Veronika Balcarová

Trampoty kocoura Toma

Michaela
Zimová

Ilustrovala
Veronika Balcarová

*Trampoty kocoura Toma chci věnovat vám
všem s dobrým srdcem. Všem, kteří máte rádi
zvířata, protože ta nás provázejí naším životem
a jsou věrnými společníky při našich životních
trampotách. A věřím, že se nad nimi pobaví
nejen malí, ale i velcí čtenáři.*

Hezkou zábavu.

ZROZENÍ

Tom se narodil jako pouliční směs, mamka byla jasná, tat'ka neznámý. Ale narodil se do přátelského prostředí, kde měl plnou péči, a tak vyrůstal jako spokojené koťátko. Mohl poznávat svět a při prvních kočičích krůčcích se kočkoval s dvěma sestrami. Jenže jako skoro každé kotě čekalo i jeho, asi ve dvou měsících, stěhování do nového domova.

Přijela velká hučící krabice, z ní vystoupila obrovská kočka, která však chodila po dvou, a nesla malou krabici.

Hup – a malý kočičí kluk byl uvnitř malé krabice a záhy se vezl v té velké hučící krabici.

– Co je to? Tady nechci být, pomyslel si a začal žalostně mňoukat.

„Neplakej, za chvíli vystupujeme,“ řekla ta velká kočka, co ho odnesla z jeho domova.

Malý kočičí kluk to moc nechápal, vždyť vůbec neví, kam jede a co s ním bude.

– Jak to tak vypadá, bude to nejhorší den mého života, pomyslel si.

Za chvíli však vážně zastavili. Velká kočka ho vzala v malé krabici a někam šli.

Kočičí kluk ani nedutal. Zato velká kočka na něho stále mluvila, ať se prý nebojí.

– To se jí lehce mluví... Ale má příjemný hlas, tak snad nebude zlá. Vyhodnotil situaci kočičí kluk a bedlivě sledoval celou cestu dírami v krabici.

Otevřeli dveře, vešli do takové neútulné místnosti, pak následovaly další dveře a pak ještě jedny a zase stáli a byli zavřeni v nějaké bedně. Najednou se ta bedna rozjela, vydávala podivný hluk, ale velká kočka byla taky uvnitř, což kočičího kluka trochu uklidnilo.

Bedna po nějaké době zastavila. A opět stáli přede dveřmi. Když velká kočka odemkla, objevilo se konečně příjemné prostředí, které malému kočičímu klukovi vzdáleně připomínalo domov.

– Hurrrááá! Tady jsou další kočky jako moje máma. Kočičí kluk byl radostí bez sebe, že tady nebude sám.

Jenže... Uslyšel jen nepřátelské zasyčení.

„Apsaro, Miki, nechte toho. Je malinkej, nikdo mu nebude ubližovat. Je to Tom,“ řekla ta velká dvounohá kočka.

– Tom? O kom to mluví? Jo tááák, to jsem jako já? Podivil se kočičí kluk a pro sebe si ještě dodal:

– Tak jo, jmenuji se Tom.

Apsaro, Miki,
nechte toho.

NOVÝ DOMOV

Tak to přivítání se zrovna moc nepovedlo.

„Co je to zač? To tady bude pořád?“
podívala se Apsara na Mikina, který nadšením
také neoplýval.

„Jak to tak vypadá, budeš mít kámoše,“ odpověděl jí
s nadsázkou Miki.

„Já? Ty snad taky. A vůbec. Rychle na to zapomeň. Tady
je můj domov, já jsem tu byla první a takovou malou příšeru
tady nechci. Hned si to s ní vypořádám, aby bylo jasno, kdo
tady velí,“ řekla lady Apsara.

Vše, co řekla, byla pravda. Ona tady byla opravdu první.
Je to kočičí dáma, má rodokmen. I to jméno je honosné –
Apsara. Taky tak vypadá, její srst je celá čokoládově hnědá.
Žádný náznak pouliční směsky.

„Ale jdi. Vždyť mě jsi taky nesnášela a podívej, teď jsme
kamarádi,“ dodal konejšivě i s nadějí Miki,
který si její uvítání před sedmi lety
velmi dobře pamatoval.

„Kamarádi? Nepřeháněj.
Vycházíme spolu, tak
bych to nazvala. Někdy
mně jdeš příšerně
na nervy. A teď
tohle, další pouliční
pobuda. Tohle já
nevydržím!“ dodala
ještě Apsara a začala
nenávistně mručet.

Miki ji nechal v jejím nepřátelském opojení a jal se zkoumat, kdo že to tu přibyl.

Tom se mezitím choulil ve své malé krabici a sledoval, co se bude dít dál.

Přišel kocour, nahlédl dovnitř, přičichl a na uvítanou nevstřícně zasyčel.

– Jak to tak vypadá, bude tady velká legrace, pomyslel si Tom. Ale v tu chvíli ho ruka velké dvounohé kočky vytáhla vzhůru do náruče. Tomovi se ulevilo, tady byl v bezpečí před oběma kočkami. Schoulil se a okamžitě usnul.

KDO UTEČE, VYHRAJE

Všechno vypadalo jako sen, ale sen to nebyl. Tom se probudil, rozhlédl se a stále tu byla ta nevraživá čokoládově hnědá kočka a dosud i nepřátelsky vyhlížející kocour.

– Proč? Proč ho nemají rádi? Vždyť jim nic nedělá, pomyslel si Tom. Jenže na podobné myšlenky brzy zapomněl. Velká dvounohá kočka ho zase někam nesla.

– No páni. Tady jsou hotové hody. Tom nevěděl, ze které misky má ochutnat dřív. Tu nějaké dobroučké masíčko, tady zase granule a všude to náramně vonělo. Jak tak hodoval, vycítil, že ho někdo sleduje. Byl to kocour, který si ho prohlížel. Tom přestal jíst a jeho pohled s nedůvěrou spočinul na kocourovi.

„Hele, mladej. To jídlo je moje a o granule se tady dělíš ještě s lady Apsarou,“ promluvil poprvé na Toma Miki.

„Ale ta velká dvounohá kočka mě sem přinesla,“ řekl pomalu a s velkým respektem Tom.

„To svět neviděl, ještě navíc je hloupý,“ dodala lady Apsara, která zjistila, že malý kočičí vetřelec už nespí a není pod ochranou lidí.

– Úžasná příležitost, jak mu dát za vyučenou, pomyslela si.

V tu chvíli Miki zamručel: „Zpomal, Apsaro, nech ho dojíst. Nevybavuji si, že by tady někdy jídlo nebylo. Že bys trpěla hlady. A že neví, že velké dvounohé kočky nejsou žádné kočky, ale lidi, to přece neznamená, že je hloupý.“

Jenže Tom neměl žádné pomyšlení na to, aby něco dojídal. Byli tu totiž oba. Totálně nepřátelská Apsara a obrovský kocour Miki.

– Co teď bude dělat? Jistější bude, když se připraví k útěku. Ale kam? Vůbec to tu neznal. Překotně se odvíjely myšlenky v jeho hlavě.

Mezitím Apsara nedbala žádných Mikinových slov, naježila se a se strašným mručením a syčením zaútočila. Ještěže byl Tom připraven, první klička, druhá a Tom jen taktak Apsare proklouzl. Stačilo pár skoků a hup, vlétl do malé místnůstky. Apsara za ním. V tu chvíli uviděl Tom jedinou možnost, malou chodbičku za nějakou obrovskou krabicí. Vběhl do ní, schoulil se na jejím konci do rohu a čekal. Apsara přiběhla těsně za ním, byla snad třikrát větší než obvykle. Tom přivřel oči a připravil se na nejhorší. Jenže když zase ty oči otevřel, viděl nevraživou Apsaru, jak běsní na konci uličky. Dál se totiž už nevešla, ulička byla příliš úzká.